

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ.....วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

ที่.....๔๔๐๐/๒๕๖๘.....วันที่.....๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๘

เรื่อง รายงานผลการพัฒนางานตามข้อตกลงข้อตกลงในการพัฒนางาน (Performance Agreement : PA) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๘ (หัวข้อประเด็นท้าทาย)

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

ตามบันทึกข้อความ ที่ ๔๓๑๔/๒๕๖๘ เรื่อง รายงานผลการพัฒนางานตามข้อตกลงข้อตกลงในการพัฒนางาน (Performance Agreement : PA) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๘ (หัวข้อประเด็นท้าทาย) เพื่อตอบสนองนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาและพัฒนาคุณภาพนักเรียน นักศึกษา และสถานศึกษาให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สถานศึกษานั้น

ในการนี้ ข้าพเจ้า นายอาทิตย์ ศุภมงคลสถาพร ตำแหน่ง พนักงานราชการครู จึงขอดำเนินการรายงานแบบข้อตกลงในการพัฒนางาน (PA) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๘ ในส่วนของประเด็นท้าทายในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน (บทที่ ๑, ๒) โดยนำเสนอหัวข้อการพัฒนา เรื่อง การติดตามและประเมินผลของการใช้รูปแบบ DVE-BSPTC ที่สอดคล้องทักษะกับตลาดแรงงาน โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบซิปป (CIPP Model) ตามเอกสารดังแนบ

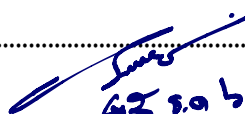
จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณา

เรียน ผอ.วท.บางสะพาน

๑.เพื่อโปรดทราบและพิจารณา

๒.....

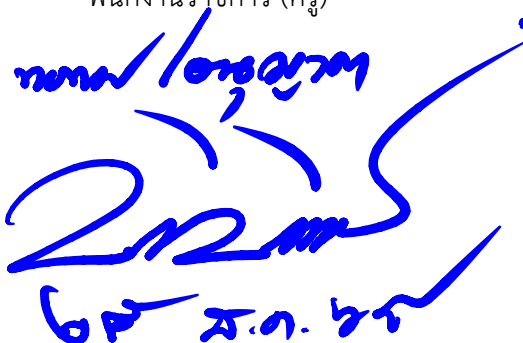
.....

๕๒ ร.๑ ๖๘

ลงชื่อ.....

(นายอาทิตย์ ศุภมงคลสถาพร)

พนักงานราชการ (ครู)

๑. ทนท/๑๐๘๕๖๗

๖๘ ร.๑. ๖๘

(นายนิมิตร ศรียาภัย)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

“เรียนดี มีคุณธรรม”

แบบเสนอโครงการวิจัย

ชื่อเรื่อง	การติดตามและประเมินผลของการใช้รูปแบบ DVE-BSPTC ที่สอดคล้องทักษะกับตลาดแรงงาน โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP Model)
ผู้วิจัย	นายอาทิตย์ ศุภมงคลสถาพร

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศไทยอยู่ระหว่างการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2561–2580) ซึ่งได้เน้นย้ำให้ การจัดการอาชีวศึกษา เป็นกลไกสำคัญในการผลิตและพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพ มีทักษะและสมรรถนะตรงตามความต้องการของประเทศและตลาดแรงงาน ทั้งในระดับภูมิภาคและระดับสากล การพัฒนาการศึกษาในระดับอาชีวะจึงต้องตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงของ เศรษฐกิจดิจิทัล เทคโนโลยีอุตสาหกรรม และสังคมฐานความรู้ เพื่อสร้างแรงงานที่มีความสามารถในการ ปฏิบัติงานจริง และสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจยุคใหม่

แนวทางสำคัญที่สอดคล้องกับแนวนโยบายดังกล่าว คือ การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Education: DVE) ซึ่งเป็นรูปแบบที่ผสมผสานการเรียนรู้ระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติงานจริง ควบคู่กับการเรียนรู้เชิงทฤษฎีในห้องเรียน เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติในการทำงานอย่างสมบูรณ์ วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน (BSPTC) จึงได้พัฒนารูปแบบ DVE-BSPTC ขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะอาชีพที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยอาศัยความร่วมมือจากสถานประกอบการในพื้นที่และภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพานตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในพื้นที่และภาคอุตสาหกรรม จึงได้พัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ DVE-BSPTC เพื่อเป็นต้นแบบของการจัดอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีที่เน้นการบูรณาการความร่วมมือระหว่าง สถานศึกษาและสถานประกอบการอย่างเป็นระบบ รูปแบบดังกล่าวเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติงานจริง ในสถานประกอบการ ควบคู่กับการเรียนรู้ภายในวิทยาลัย เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะอาชีพที่ครบถ้วนทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้แน่ใจว่าการดำเนินงานตามรูปแบบ DVE-BSPTC บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ วิทยาลัยเทคนิคบางสะพานจึงดำเนินการ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตาม กรอบการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP Model) ซึ่งครอบคลุมทั้งบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ของ

“เรียนดี มีคุณธรรม”

การจัดการเรียนรู้ อันจะนำไปสู่การพัฒนารูปแบบ DVE-BSPTC ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สามารถยกระดับคุณภาพผู้เรียนให้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และเป็นแนวทางต้นแบบในการพัฒนาระบบทวิภาคีของสถานศึกษาอื่น ๆ ต่อไปได้อย่างยั่งยืน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อติดตามและประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนที่เข้าร่วมการจัดการเรียนการสอน ในรูปแบบ DVE-BSPTC ที่สอดคล้องทักษะกับตลาดแรงงาน
2. เพื่อติดตามการนำรูปแบบ DVE-BSPTC ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ที่สอดคล้องทักษะกับตลาดแรงงาน โดยการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในโครงการ
3. เพื่อประเมินผลการใช้รูปแบบ DVE-BSPTC โดยใช้กรอบการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP Model) เพื่อวิเคราะห์ความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานของวิทยาลัยเทคนิค บางสะพาน

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 เนื้อหาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของ รูปแบบ DVE-BSPTC ซึ่งเป็นการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของ วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน โดยใช้กรอบแนวคิดการประเมินแบบ ชิปปี้ (CIPP Model) ของ Stufflebeam ที่ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. บริบท (Context): ความจำเป็นและความสอดคล้องของรูปแบบ DVE-BSPTC กับความต้องการของตลาดแรงงานและนโยบายของสถานศึกษา 2. ปัจจัยนำเข้า (Input): ความพร้อมของบุคลากรผู้สอน ครูฝึกในสถานประกอบการ ทรัพยากรและสื่อการเรียนรู้ ตลอดจนโครงสร้างหลักสูตร 3. กระบวนการ (Process): การดำเนินการจัดการเรียนการสอน การนิเทศติดตาม การฝึกอาชีพ และการมีส่วนร่วมของสถานประกอบการ 4. ผลผลิต (Product): สมรรถนะและผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้องต่อการดำเนินงานของรูปแบบ DVE-BSPTC

3.2 ประชากร/ กลุ่มเป้าหมาย

3.2.1 ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอน ผู้เรียน สถานประกอบการ ประชาชน ชุมชน และท้องถิ่น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 ดังนี้

ครู	จำนวน 53 คน
ผู้เรียน	จำนวน 420 คน
สถานประกอบการ	จำนวน 111 คน

3.2.2 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ครูผู้สอน ครูนิเทศ ผู้เรียน สถานประกอบการ ประชาชน ชุมชน และท้องถิ่น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 ดังนี้

ครูช่างไฟฟ้า	จำนวน 8 คน
--------------	------------

“เรียนดี มีคุณธรรม”

ผู้เรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาช่างไฟฟ้า จำนวน 420 คน

สถานประกอบการสาขาวิชาช่างไฟฟ้า

จำนวน 18 คน

3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

3.4 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น รูปแบบการจัดการเรียนรู้ DVE-BSPTC

ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินรูปแบบ DVE-BSPTC ที่สะท้อนสมรรถนะของผู้เรียน
และความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

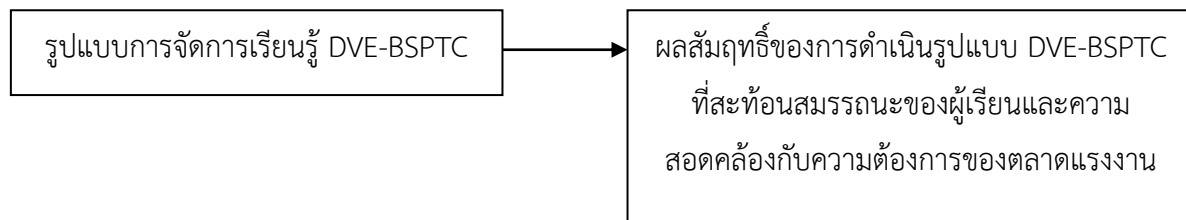
4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 การดำเนินการตามรูปแบบ DVE-BSPTC มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับสูงโดยเมื่อประเมินตามกรอบการประเมินแบบซีปปี้ (CIPP Model) ทั้งด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต พบว่าผลการประเมินอยู่ในระดับสูงตามเกณฑ์ที่กำหนด

4.2 บริบท ปัจจัยนำเข้า และกระบวนการดำเนินงานตามรูปแบบ DVE-BSPTC มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ที่สะท้อนสมรรถนะทางวิชาชีพและความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

4.3 ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่เข้าร่วมการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ DVE-BSPTC มีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในระดับสูง และสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

6. นิยามศัพท์

6.1 การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Education: DVE)

หมายถึง การจัดการศึกษาในรูปแบบที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้ในสถานศึกษาและการฝึกประสบการณ์จริงในสถานประกอบการ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ทางทฤษฎีและทักษะทางปฏิบัติอย่างสมดุล เกิดสมรรถนะอาชีพที่พร้อมต่อการทำงานจริง

6.2 วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน (Bang Saphan Technical College: BSPTC) หมายถึง สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ดำเนินการจัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

“เรียนดี มีคุณธรรม”

(ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และเป็นผู้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนในระบบทวิภาคีภายใต้ชื่อ “รูปแบบ DVE-BSPTC”

6.3 รูปแบบ DVE-BSPTC หมายถึง รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีที่วิทยาลัยเทคนิคบางสะพานได้พัฒนาขึ้น โดยมุ่งเน้นการบูรณาการเรียนรูระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ทักษะตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามมาตรฐานอาชีพ

6.4 สมรรถนะวิชาชีพ (Hard Skills)

หมายถึง ความสามารถเชิงวิชาชีพของนักศึกษาในระดับ ปวส. วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน ในการปฏิบัติงานตามสาขาวิชาชีพ วัดจากแบบประเมินผลการปฏิบัติงานและความคิดเห็นจากสถานประกอบการที่ร่วมโครงการ

6.4 การติดตามและประเมินผล (Monitoring and Evaluation) หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และการสรุปผล เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้า ความเหมาะสม ประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานตามรูปแบบ DVE-BSPTC ทั้งในด้านผู้เรียน ผู้สอน และสถานประกอบการ

6.5 รูปแบบการประเมินแบบซิปปี้ (CIPP Model) หมายถึง กรอบแนวคิดการประเมินที่พัฒนาโดย Stufflebeam (1971) ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. C (Context): การประเมินบริบท เช่น ความจำเป็นและความสอดคล้องของรูปแบบกับนโยบายและตลาดแรงงาน 2. I (Input): การประเมินปัจจัยนำเข้า เช่น ทรัพยากร บุคลากร และหลักสูตร 3. P (Process): การประเมินกระบวนการดำเนินงาน เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการฝึกอาชีพ 4. P (Product): การประเมินผลผลิตและผลลัพธ์ เช่น สมรรถนะของผู้เรียนและความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง

6.6 สมรรถนะของผู้เรียน (Competency of Learners) หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไปใช้ในการปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และเจตคติ (Attitude)

6.7 ความต้องการของตลาดแรงงาน (Labor Market Demand) หมายถึง ความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและสถานประกอบการที่มุ่งให้แรงงานมีทักษะ สมรรถนะ และคุณลักษณะที่เหมาะสมต่อการทำงานในสาขาอาชีพนั้น ๆ ซึ่งเป็นตัวกำหนดทิศทางการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ในระบบทวิภาคี

6.8 ผลสัมฤทธิ์ของรูปแบบ DVE-BSPTC (Achievement of DVE-BSPTC Model) หมายถึง ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามรูปแบบ DVE-BSPTC ทั้งในด้านสมรรถนะของผู้เรียน ความพึงพอใจของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และความสอดคล้องของผลลัพธ์กับความต้องการของตลาดแรงงาน

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

“เรียนดี มีคุณธรรม”

7.1 ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับ ผลลัพธ์การเรียนรู้และสมรรถนะของผู้เรียน ที่เข้าร่วมรูปแบบ DVE-BSPTC ซึ่งสามารถสะท้อนความสอดคล้องของทักษะกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ

7.2 ได้ข้อมูลจากการ ติดตามการดำเนินงานของรูปแบบ DVE-BSPTC จากมุมมองของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ครูนิเทศ ครูฝึกในสถานประกอบการ และผู้บริหาร ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนรู้และความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

7.3 ได้แนวทางการประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ DVE-BSPTC โดยใช้กรอบการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP Model) ที่มีความครอบคลุมทั้งด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการประเมินและพัฒนาระบบอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของสถานศึกษาอื่น ๆ ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา งานวิจัย และแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 หมวดหลัก ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Education: DVE)
2. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ DVE-BSPTC ของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน
3. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการประเมินแบบซิปปา (CIPP Model)
4. บริบทของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Education: DVE)

สุวิมล ร่องวางนิช (2557) กล่าวว่า การอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี หมายถึง รูปแบบการจัดการศึกษาอาชีวะที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้ในสถานศึกษาและการฝึกปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทั้งความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของผู้ประกอบอาชีพที่มีความพร้อมต่อการทำงานจริง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2566) ให้ความหมายว่า ระบบทวิภาคีเป็นระบบการจัดการศึกษาที่เน้นความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ โดยผู้เรียนจะใช้เวลาเรียนในสถานศึกษาและฝึกงานในสถานประกอบการในสัดส่วนที่เหมาะสม เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ตรงและสามารถนำความรู้ทางทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ธวัชชัย โพธิ์ศรีทอง (2562) กล่าวว่า การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนตามแนวทางสมรรถนะ (Competency-based Education) โดยผู้เรียนจะเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จริงในสถานประกอบการ ควบคู่กับการได้รับคำแนะนำจากครูนิเทศ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างราบรื่น

สมชาย แสงจันทร์ (2564) กล่าวว่า การอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เป็นกลไกสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างภาคการศึกษาและภาคอุตสาหกรรม เพราะผู้เรียนได้รับโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์จริงในสภาพแวดล้อมการทำงานจริง ซึ่งแตกต่างจากการเรียนเฉพาะในห้องเรียนทั่วไป ระบบนี้จึงช่วยลดช่องว่างระหว่าง “การเรียนรู้” และ “การทำงาน” ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กระทรวงศึกษาธิการ (2565) ระบุว่า ระบบ DVE เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพและมีทักษะตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน โดยเฉพาะในสาขาที่เป็นความต้องการเร่งด่วนของ

“เรียนดี มีคุณธรรม”

ประเทศ เช่น ช่างอุตสาหกรรม พลังงานดิจิทัล โลจิสติกส์ และบริการ ซึ่งล้วนต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะสูงและสามารถปรับตัวได้ในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2561–2580 ได้ระบุไว้ว่า การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถพัฒนาคนให้มีสมรรถนะและทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการจริง เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศอย่างยั่งยืน

ลักษณะของการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (DVE)

1. เป็นความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ ทั้งสองฝ่ายมีส่วนร่วมในการออกแบบหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ การนิเทศ และการประเมินผล
2. ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยเรียนในสถานศึกษาและฝึกงานในสถานประกอบการอย่างต่อเนื่อง
3. มุ่งพัฒนาผู้เรียนตามสมรรถนะอาชีพ (Competency-based Education) เน้นให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้จริงในสาขาอาชีพของตน
4. เป็นระบบที่ยืดหยุ่นและตอบสนองตลาดแรงงาน หลักสูตรถูกปรับให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมในแต่ละพื้นที่
5. การประเมินผลเน้นสภาพจริง ใช้การประเมินจากสถานประกอบการและครูนิเทศร่วมกัน เพื่อสะท้อนสมรรถนะที่แท้จริงของผู้เรียน

กล่าวโดยสรุป การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี (Dual Vocational Education: DVE) เป็นระบบการศึกษาที่บูรณาการระหว่าง “ห้องเรียน” และ “สถานประกอบการ” โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้และทักษะอาชีพจากประสบการณ์ตรงสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และตอบสนองเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติในการพัฒนากำลังคนของประเทศอย่างยั่งยืน

2. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ DVE-BSPTC ของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน (2567) ระบุว่า รูปแบบ DVE-BSPTC เป็นแนวทางการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีที่พัฒนาขึ้นโดยวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งในสถานศึกษาและสถานประกอบการอย่างแท้จริง โดยเน้นการพัฒนาทักษะอาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในพื้นที่อำเภอบางสะพานและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตลอดจนการสร้างความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมในท้องถิ่นเพื่อผลิตกำลังคนที่มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2566) ให้แนวทางว่า การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีในลักษณะ “รูปแบบเฉพาะของสถานศึกษา” (Institution-based Model) ควรออกแบบให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่และความต้องการของสถานประกอบการในภูมิภาคนั้น ๆ เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในการบริหารจัดการ และ

“เรียนดี มีคุณธรรม”

ส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปฏิบัติจริงของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางที่วิทยาลัยเทคนิคบางสะพานได้นำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบ DVE-BSPTC

ธวัชชัย โพธิ์ศรีทอง (2563) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้ในระบบทวิภาคีที่มีลักษณะเฉพาะของสถานศึกษา เช่น DVE-BSPTC ถือเป็น “นวัตกรรมการเรียนรู้” ที่ตอบสนองต่อการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนตามแนวทาง Competency-Based Education เพราะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสถานการณ์จริง ได้ฝึกทักษะเฉพาะทาง และเข้าชิ้นตอนการทำงานในภาคอุตสาหกรรมอย่างลึกซึ้ง

นอกจากนี้ วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน (2567) ยังได้กำหนดขั้นตอนดำเนินงานของรูปแบบ DVE-BSPTC อย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การคัดเลือกสถานประกอบการคู่ความร่วมมือ การวางแผนร่วมกันระหว่างครูผู้สอนและครูฝึก การจัดทำแผนการเรียนรู้รายบุคคล (Individual Learning Plan: ILP) การนิเทศติดตามผล และการประเมินสมรรถนะตามสภาพจริงของผู้เรียน เพื่อให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนที่ผ่านการฝึกอบรมตามรูปแบบนี้จะมีสมรรถนะตรงตามมาตรฐานอาชีพ

นริศรา ชุ่มเชื้อ (2565) กล่าวว่ารูปแบบ DVE-BSPTC เป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยส่งเสริม “การเรียนรู้คู่การทำงาน” (Work-integrated Learning: WIL) โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติงานจริง ควบคู่กับการได้รับคำปรึกษาจากครูนิเทศในสถานศึกษา ซึ่งจะทำให้เกิดการบูรณาการความรู้ ทักษะ และประสบการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ลักษณะของรูปแบบ DVE-BSPTC

1. การออกแบบหลักสูตรร่วมกัน วิทยาลัยและสถานประกอบการร่วมกันกำหนดสมรรถนะหลักของผู้เรียน สอดคล้องกับมาตรฐานอาชีพและความต้องการของตลาดแรงงาน

2. การเรียนรู้เชิงบูรณาการ (Integrated Learning) ผู้เรียนเรียนรู้ทั้งในห้องเรียนและในสถานประกอบการ โดยมีการจัดกิจกรรมเสริมทักษะอาชีพควบคู่กับการเรียนรู้เชิงทฤษฎี

3. การนิเทศและติดตามอย่างต่อเนื่อง ครูนิเทศและครูฝึกติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียนเป็นระยะ เพื่อประเมินพัฒนาการและแก้ไขปัญหาการเรียนรู้

4. การประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) การประเมินผลเน้นสมรรถนะจริงของผู้เรียน โดยพิจารณาจากผลงาน การปฏิบัติงานจริง และความพึงพอใจของสถานประกอบการ

5. การสร้างเครือข่ายความร่วมมืออย่างยั่งยืน วิทยาลัยเทคนิคบางสะพานส่งเสริมความร่วมมือกับสถานประกอบการ หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน เพื่อให้เกิดระบบทวิภาคีที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

กล่าวโดยสรุป รูปแบบ DVE-BSPTC เป็นนวัตกรรมจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะตรงตามมาตรฐานอาชีพและตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานในพื้นที่ โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้เชิงบูรณาการ การนิเทศติดตาม และการประเมินผล

“เรียนดี มีคุณธรรม”

ตามสภาพจริง เป็นกระบวนการหลักในการยกระดับคุณภาพผู้เรียนและสร้างความร่วมมืออย่างยั่งยืนระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ

3. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP Model)

Stufflebeam (1971) ได้พัฒนา รูปแบบการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP Model) ขึ้นจากแนวคิดว่าการประเมินโครงการไม่ควรมุ่งเพียงตัดสินว่า “ดีหรือไม่ดี” เท่านั้น แต่ควรมุ่งประเมินเพื่อ พัฒนาและปรับปรุง (Improvement-oriented Evaluation) โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการประเมินในแต่ละขั้นตอนของโครงการมาสนับสนุนการตัดสินใจของผู้บริหาร ให้สามารถวางแผน ดำเนินงาน และปรับปรุงโครงการได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

Stufflebeam & Shinkfield (2007) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า CIPP Model เป็นระบบการประเมินที่มีเป้าหมายเพื่อช่วยให้โครงการบรรลุผลสำเร็จอย่างมีคุณภาพ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. Context Evaluation (การประเมินบริบท): เพื่อระบุความจำเป็น ปัญหา และโอกาสในการพัฒนาโครงการ รวมทั้งวิเคราะห์ความสอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายขององค์กร
2. Input Evaluation (การประเมินปัจจัยนำเข้า): เพื่อประเมินความพร้อมของทรัพยากร แผนงาน และกลยุทธ์ในการดำเนินงาน ว่ามีความเหมาะสมและคุ้มค่าหรือไม่
3. Process Evaluation (การประเมินกระบวนการ): เพื่อติดตามตรวจสอบการดำเนินงานตามแผน วิเคราะห์อุปสรรค จุดแข็ง และจุดอ่อนที่เกิดขึ้นระหว่างทาง
4. Product Evaluation (การประเมินผลผลิต/ผลลัพธ์): เพื่อพิจารณาผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ทั้งในระยะสั้น ระยะยาว รวมถึงผลกระทบต่อผู้เรียนหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

สุวิมล ว่องวาณิช (2557) กล่าวว่า CIPP Model เป็นรูปแบบการประเมินเชิงระบบที่มุ่งเน้นการเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่อง เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการตัดสินใจเชิงนโยบายและเชิงบริหาร จุดเด่นของการประเมินแบบนี้คือการไม่จำกัดอยู่เพียงการวัดผลสุดท้าย แต่ให้ความสำคัญกับกระบวนการทั้งหมดของโครงการ โดยเฉพาะขั้นตอนของ “Input” และ “Process” ซึ่งเป็นจุดที่สะท้อนประสิทธิภาพของการดำเนินงานได้ดีที่สุด

สุนันทา สังข์ประเสริฐ (2562) ศึกษาการประเมินโครงการฝึกอาชีพระบบทวิภาคีโดยใช้ CIPP Model พบว่า การประเมินในแต่ละองค์ประกอบมีความเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ การประเมินบริบทช่วยให้ทราบความ

จำเป็นและแนวทางพัฒนา การประเมินปัจจัยนำเข้าช่วยตรวจสอบความพร้อมของบุคลากรและทรัพยากร ส่วน การประเมินกระบวนการช่วยให้ทราบถึงจุดบกพร่องหรือข้อปรับปรุงของการดำเนินงาน และการประเมินผลผลิต ช่วยสะท้อนความสำเร็จของโครงการในเชิงสมรรถนะของผู้เรียนและความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง

ธวัชชัย โพธิ์ศรีทอง (2563) ชี้ว่า การใช้ CIPP Model ในการประเมินโครงการทางการศึกษาเป็น ประโยชน์ต่อผู้บริหารอย่างมาก เพราะช่วยให้เห็น “ห่วงโซ่ของคุณค่า” (Value Chain) ของโครงการทั้งหมด ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ กล่าวคือ สามารถติดตามได้ว่าทรัพยากรที่ลงทุนลงแรงไปนั้นนำไปสู่ผลลัพธ์ตามเป้าหมาย หรือไม่ และหากไม่เป็นไปตามเป้า จะสามารถปรับปรุงจุดใดได้บ้าง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2566) ได้เสนอแนวทางการประเมินผลโครงการในสถานศึกษา โดยอิง CIPP Model ว่าเหมาะสมอย่างยิ่งกับการประเมินโครงการอาชีวศึกษาในระบบทวิภาคี เพราะช่วยให้เห็น ทั้งด้าน “บริบทของตลาดแรงงาน” และ “ผลลัพธ์เชิงสมรรถนะของผู้เรียน” ไปพร้อมกัน ซึ่งเป็นเป้าหมายหลัก ของการพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21

ภัทรวดี ชูศรี (2564) พบว่าการใช้ CIPP Model ในการประเมินหลักสูตรอาชีวศึกษา มีส่วนช่วยยกระดับ คุณภาพการจัดการเรียนการสอน เพราะผลการประเมินที่ได้ในแต่ละด้านสามารถใช้กำหนดแนวทางปรับปรุง หลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการสร้างความร่วมมือกับสถานประกอบการได้ตรงจุด

ลักษณะสำคัญของรูปแบบ CIPP Model

1. เป็นการประเมินเชิงระบบ (Systematic Evaluation) ครอบคลุมทุกมิติของโครงการ ตั้งแต่การเริ่มต้น วางแผน ดำเนินการ จนถึงการวัดผลลัพธ์

2. เน้นการใช้ข้อมูลเพื่อพัฒนา (Improvement-oriented) ผลการประเมินถูกใช้เพื่อปรับปรุง กระบวนการและคุณภาพ ไม่ใช่เพื่อพิพากษาความสำเร็จหรือความล้มเหลว

3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง (Participatory Evaluation) ผู้บริหาร ครูนิเทศ ครูฝึก และผู้เรียนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลและสะท้อนความคิดเห็น

4. เชื่อมโยงระหว่างข้อมูลเชิงบริบทและผลลัพธ์ ทำให้สามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกและคุณภาพของผลผลิตได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล

5. เหมาะกับการประเมินในระบบอาชีวศึกษาและโครงการฝึกอาชีพ เพราะสามารถวัดได้ทั้งสมรรถนะผู้เรียน ความเหมาะสมของหลักสูตร และความพึงพอใจของสถานประกอบการ การประยุกต์ใช้ CIPP Model ในงานอาชีวศึกษา

การประเมินรูปแบบ DVE-BSPTC ของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน ใช้แนวคิด CIPP Model เป็นกรอบ หลักในการติดตามและประเมินผล โดย

1. การประเมิน บริบท (Context) จะพิจารณาความสอดคล้องของรูปแบบกับนโยบายของ สอศ. และ ความต้องการของตลาดแรงงานในพื้นที่

“เรียนดี มีคุณธรรม”

2. การประเมิน ปัจจัยนำเข้า (Input) จะพิจารณาความพร้อมของครูผู้สอน ครูฝึกในสถานประกอบการ และทรัพยากรที่ใช้ในกระบวนการเรียนรู้

3. การประเมิน กระบวนการ (Process) จะพิจารณาความต่อเนื่องและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน ตามขั้นตอนของรูปแบบ DVE-BSPTC

4. การประเมิน ผลผลิต (Product) จะพิจารณาสมรรถนะของผู้เรียน ความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง และความสอดคล้องกับตลาดแรงงาน

สรุปแนวคิด

กล่าวโดยสรุป รูปแบบการประเมินแบบซิปป (CIPP Model) เป็นกรอบแนวคิดการประเมินที่มุ่งเน้น การพัฒนา (Improvement) มากกว่า การตัดสิน (Judgment) โดยใช้ข้อมูลจากการประเมินในทุกขั้นตอนของ โครงการ เพื่อวิเคราะห์หาจุดแข็ง จุดอ่อน และแนวทางพัฒนาอย่างเป็นระบบ การนำ CIPP Model มาประยุกต์ใช้ ในการประเมินรูปแบบ DVE-BSPTC ของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน จึงช่วยให้การติดตามและประเมินผลมีความ ครบคลุมทั้งด้านบริบท กระบวนการ และผลลัพธ์ สามารถสะท้อนความมีประสิทธิภาพและความสอดคล้องกับ ตลาดแรงงานได้อย่างเป็นรูปธรรม และเป็นฐานข้อมูลสำคัญในการพัฒนาระบบอาชีวศึกษาเชิงวิภาคีให้มีคุณภาพ ยั่งยืน และตอบโจทย์ยุทธศาสตร์ชาติได้อย่างแท้จริง

4. บริบทของวิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน

ตราวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

ที่ตั้ง

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน 101 ม.1 ต.ทองมั่งคณ อ.บางสะพาน จ.ประจวบคีรีขันธ์ 77230

โทรศัพท์ 032691061 โทรสาร 032691062

เว็บไซต์ <http://www.bspsc.ac.th/> E-mail.com Prachuapo02@vec.go.th

วิสัยทัศน์ (Vision)

“วิทยาลัยการอาชีพบางสะพานเป็นสถาบันการอาชีวศึกษาผลิตและพัฒนากำลังคนที่มีคุณธรรม และคุณภาพ สอดคล้องกับความต้องการในศตวรรษที่ 21 ภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

พันธกิจ (Mission)

“เรียนดี มีคุณธรรม”

1. พัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะอาชีพและคุณลักษณะกำลังคนในศตวรรษที่ 21
2. จัดระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา
3. พัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรทางการศึกษาสู่มืออาชีพ
4. พัฒนาคุณภาพงานวิจัยครู และพัฒนานวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์สู่ผู้เรียน
5. สร้างความร่วมมือกับทุกภาคส่วนในการจัดการอาชีวศึกษา

ปรัชญาวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

“ภวนามยปัญญา” คือ ปัญญาเกิดจากการฝึกฝน

เอกลักษณ์วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

จัดการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคน ในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยีโดยความร่วมมือกับภาคีเครือข่าย

อัตลักษณ์วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน

ทักษะเยี่ยม เปี่ยมคุณธรรม ล้ำเลิศวิชาการ

คำขวัญนักเรียน – นักศึกษา

วิชาการดี มีฝีมือ ยึดถือวัฒนธรรมไทย มีน้ำใจพัฒนา

คุณธรรมอัตลักษณ์

วินัย รับผิดชอบ พอเพียง

ประวัติสถานศึกษา

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน เป็นสถานศึกษาที่สร้างขึ้นเพื่อจัดการศึกษาอาชีวศึกษา และฝึกอบรมวิชาชีพทุกระดับ เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น ความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งก้าวทันการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมส่วนรวมของประเทศ อันเป็นการเสริมสร้างและพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตามนโยบายของรัฐบาล วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน ประกาศจัดตั้งเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2537 เลขที่ 101 หมู่ 1 ถนนเพชรเกษม ตำบลทองมงคล อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77230 โทรศัพท์ 03 269 7062 โทรสาร 03 269 7061 website : <http://www.bspc.ac.th> บนเนื้อที่ 43 ไร่ ได้รับงบประมาณทั้งสิ้น 27,969,800 บาท (ยี่สิบเจ็ดล้านเก้าแสนหกหมื่นเก้าพันแปดร้อยบาทถ้วน) แบ่งงบประมาณออกเป็น 3 ปี คือ

ปี 2537 งบประมาณ 5,000,000.- บาท

ปี 2538 งบประมาณ 16,000,000.- บาท

ปี 2539 งบประมาณ 6,188,000.- บาท

“เรียนดี มีคุณธรรม”

ในปี 2538 วันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2538 เวลา 13.39 น. ได้ทำพิธีวางศิลาฤกษ์ และดำเนินการก่อสร้าง โดยห้างหุ้นส่วนจำกัดทับสะแกก่อสร้าง วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน เปิดทำการเรียนการสอนครั้งแรก เมื่อปี การศึกษา 2539 โดยจัดตั้งตาม วัตถุประสงค์ขยายการศึกษาให้มากขึ้น เพื่อสอดคล้องกับการขยายตัวกับเศรษฐกิจ ในขณะนั้น โดยเปิดทำการเรียน การสอนดังนี้

สาขาอุตสาหกรรมมี 3 สาขางาน

- สาขางานช่างยนต์
- สาขางานไฟฟ้ากำลัง
- สาขางานอิเล็กทรอนิกส์

สาขาบริหารธุรกิจมี 2 สาขางาน

- สาขางานบัญชี
- สาขางานการขาย

ทำเนียบผู้บริหารวิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน

1. นายทวีพันธ์ คล้ายเพชร 25 พฤศจิกายน 2537 - 15 ตุลาคม 2550
2. นายสุรินทร์ นวลรอด 20 เมษายน 2550 - 17 ตุลาคม 2554
3. นายบรรยงค์ วงศ์สกุล 13 มกราคม 2555 - 25 ธันวาคม 2562
4. นายพิษณุเวช โพธิ์เพชร 8 กรกฎาคม 2562 - 30 ตุลาคม 2563
5. นายนิมิตร ศรียาภัย 2 พฤศจิกายน 2563 - ปัจจุบัน

สภาพชุมชน เศรษฐกิจ สังคม

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน ตั้งอยู่บนพื้นที่สภาพภูมิประเทศที่สวยงาม มีป่าไม้ ภูเขา สภาพอากาศที่มีความเหมาะสม ร่มรื่น สถานที่รอบ ๆ และชุมชนใกล้เคียง รวมทั้งบริษัท ด้านข้อมูลพื้นฐาน มีดังนี้

1. ชุมชนรอบ ๆ วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน ส่วนมากยังมีพื้นที่เป็นไร่/สวน
2. ระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมศึกษา
3. อาชีพของผู้ปกครอง มีอาชีพทำสวน รับจ้าง ค้าขาย และรับราชการ
4. รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยประมาณ 5,000 - 8,000 บาท/เดือน
5. ค่าใช้จ่ายของนักเรียน 50 - 100 บาท/วัน/คน
6. บริษัท สหวิริยาอินดัสตรี จำกัด (มหาชน)
7. บริษัท เหล็กแผ่นรีดเย็นไทย จำกัด (มหาชน)
8. บริษัท เหล็กแผ่นเคลือบไทย จำกัด (มหาชน)
9. บริษัท บางสะพานบาร์บิล จำกัด (มหาชน)

“เรียนดี มีคุณธรรม”

10. บริษัท บางสะพานทราเวลสปอร์ต จำกัด (มหาชน)
11. บริษัท ท่าเรือประจวบฯ จำกัด (มหาชน)
12. บริษัท บีเอส เมทัล จำกัด (มหาชน)
13. บริษัท เทพวัลย์ยนตรกิจ จำกัด
14. บริษัท เวสต์โคสต์เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน)
15. บริษัท คอมทู จำกัด
16. สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางสะพาน
17. บริษัท โตโยต้าประจวบสาขาบางสะพาน
18. บริษัท ศิริวัฒนาพร จำกัด
19. สำนักงานที่ดินส่วนแยกอำเภอบางสะพาน
20. บริษัท เอ็น ซี เค มอเตอร์ จำกัด
21. โรงเรียนบางสะพานวิทยา
22. โรงเรียนธนาคารอมสิน
23. โรงเรียนบ้านบางสะพาน (บ้านล่าง)
24. เกาะทะลุ
25. วนอุทยานบ้านกลางอ่าว
26. สหกรณ์โคนมอำเภอบางสะพาน
27. วัดเกาะยายฉิม
28. วัดเขาโบสถ์
29. วัดห้วยทรายขาว
30. วัดทุ่งกระต่ายทอง
31. วัดถ้ำม้าร้อง

ขนาดและที่ตั้ง

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน ปัจจุบันมีเนื้อที่ 43 ไร่ ตั้งอยู่เลขที่ 101 ถนนเพชรเกษม ตำบลทองมงคล อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77230 โทรศัพท์ 032-69 7062 โทรสาร032-697061 ระบบ เครือข่าย อินเทอร์เน็ต <http://www.bspc.ac.th> ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ bspc@bspc.ac.th

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน มีอาคารเรียน อาคารปฏิบัติการและบ้านพักครู ดังนี้

1. อาคารเรียนปฏิบัติการ 1 สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 1 หลัง ปัจจุบันใช้เป็นอาคารเรียน แผนกสามัญสัมพันธ์ และแผนกการโรงแรม

“เรียนดี มีคุณธรรม”

2. อาคารเรียนปฏิบัติการ 4 ชั้น สร้างเมื่อ พ.ศ. 2541 จำนวน 1 หลัง ปัจจุบันใช้เป็นอาคารเรียนและ ปฏิบัติการช่างอุตสาหกรรม
3. อาคารวิทยบริการ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2548 จำนวน 1 หลัง ปัจจุบันเป็นอาคารห้องสมุด
4. อาคารปฏิบัติการ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2554 จำนวน 1 หลัง ปัจจุบันเป็นอาคารเรียนแผนกนิเทศและการและ แผนกคอมพิวเตอร์
5. อาคารเอนกประสงค์ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2558 จำนวน 1 หลัง
6. อาคารทวิภาคี สร้างเมื่อ พ.ศ. 2559 จำนวน 1 หลัง
7. อาคารโรงฝึกงาน แผนกช่างกลโรงงาน สร้าง เมื่อ พ.ศ. 2552 จำนวน 1 หลัง
8. โรงฝึกงานช่างยนต์ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 1 หลัง ปัจจุบัน ใช้เป็นอาคารเรียนและอาคารปฏิบัติการช่างยนต์
9. อาคารหอประชุม สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 1 หลัง ปัจจุบันใช้เป็นอาคารหอประชุม
10. โรงอาหารเอนกประสงค์ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2549 จำนวน 1 หลัง
11. บ้านพักครู สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 2 หลัง
12. บ้านพักภารโรง สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 3 หลัง
13. บ้านพักผู้อำนวยการ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 1 หลัง
14. ห้องนํ้านักเรียน สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 2 หลัง
15. ต่อเติมอาคารโรงฝึกงานช่างโลหะการร่วมกับ SSI สร้างเมื่อ พ.ศ. 2551
16. สนามฟุตบอลพร้อมติดตั้งอุปกรณ์ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2556 จำนวน 1 หลัง
17. หลังคาเอนกประสงค์ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2557 จำนวน 1 หลัง 18. หลังคาสนามฟุตบอล สร้างเมื่อ พ.ศ. 2557 จำนวน 1 หลัง 19. อาคารศูนย์บ่มเพาะ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2559 จำนวน 1 หลัง
20. อาคารประชาสัมพันธ์ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539 จำนวน 1 หลัง

เป้าประสงค์

1. เพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีคุณภาพมาตรฐานสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศ
2. ยกระดับคุณภาพผู้เรียนและการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาพัฒนาคุณภาพและสมรรถนะของผู้เรียนเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมในประเทศและภูมิภาคอาเซียน
3. พัฒนาคุณภาพและการยกระดับการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีสู่สถานศึกษาต้นแบบส่งเสริมพัฒนานักเรียน บุคลากรและพัฒนาคุณภาพสถานศึกษา เพื่อเป็นสถาบันอาชีวศึกษา และเป็นที่ยอมรับในอาเซียน

“เรียนดี มีคุณธรรม”

4. สร้างองค์ความรู้ด้านวิจัย นวัตกรรม และการถ่ายทอดเทคโนโลยีในการพัฒนาอาชีพสู่ชุมชนและสังคมให้บริการวิชาชีพ และสร้างความเชื่อมั่น แก่ชุมชนและสังคม

5. พัฒนาทักษะวิชาชีพ และผลิตกำลังคนเพื่อรองรับการพัฒนาประเทศ

6. ผู้เรียน และบุคลากรทางการศึกษา มีคุณภาพ มาตรฐาน มีคุณธรรม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย

7. ยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์

ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาระบบการประเมินคุณภาพของสถานศึกษาตามมาตรฐานอาชีวศึกษา

กลยุทธ์ที่ 1.1 เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา

กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาระบบการประเมินคุณภาพสถานศึกษา และการประกันคุณภาพอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานสากล (APACC)

กลยุทธ์ที่ 1.3 สร้างความตระหนักในการป้องกัน และลดปัญหาการออกกลางคันของผู้เรียนอาชีวศึกษา

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาระบบการบริหารจัดการและการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพตามมาตรฐานสากล

กลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาหลักสูตรที่หลากหลายตามความต้องการของตลาดแรงงานและเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กลยุทธ์ที่ 2.2 พัฒนาระบบเทคโนโลยีและจัดหาครุภัณฑ์สื่อการเรียนการสอนเครื่องมืออุปกรณ์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ และการจัดการเรียนการสอนอย่างพอเพียง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาและยกระดับอาชีวศึกษาทวิภาคี

กลยุทธ์ที่ 3.1 เพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและพัฒนากำลังคนรองรับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศและสากล

กลยุทธ์ที่ 3.2 สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานด้านวิชาการและวิชาชีพทั้งภายในและต่างประเทศ

กลยุทธ์ที่ 3.3 พัฒนาความร่วมมืออาชีวศึกษาสู่มาตรฐานนานาชาติ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนางานวิจัย นวัตกรรม เพื่อบริการวิชาการและวิชาชีพสู่ชุมชน และสังคมอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ 4.1 เสริมสร้างงานวิจัย นวัตกรรม และสิ่งประดิษฐ์ ในการประกอบอาชีพ และสอดคล้องกับความต้องการของชุมชน สังคม

“เรียนดี มีคุณธรรม”

กลยุทธ์ที่ 4.2 เพิ่มขีดความสามารถ พัฒนาคุณภาพงานวิจัย นวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ และการถ่ายทอดเทคโนโลยี

ยุทธศาสตร์ที่ 5 สร้างเสริมและพัฒนาทักษะวิชาชีพที่หลากหลายสู่มาตรฐานอาชีวศึกษา

กลยุทธ์ที่ 5.1 พัฒนาคุณภาพ มาตรฐานผู้เรียนด้านวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถ ทักษะคุณธรรม จริยธรรม สอดคล้องกับภาคอุตสาหกรรม

กลยุทธ์ที่ 5.2 ยกระดับมาตรฐานทักษะพื้นฐานอาชีพสมาชิกองค์กรวิชาชีพสู่มาตรฐาน ประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 6 พัฒนาวิชาชีพครู และบุคลากรทางการศึกษา สร้างจิตสำนึกการอนุรักษ์ประเพณี วัฒนธรรม และส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

กลยุทธ์ที่ 6.1 การบริหารจัดการศึกษาโดยยึดหลักธรรมาภิบาลและหลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง

กลยุทธ์ที่ 6.2 ครู และบุคลากรทางการศึกษามีความรู้ ทักษะความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ เสริมสร้าง และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้มีบทบาทในการจัดการอาชีวศึกษา

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สุนันทา สังข์ประเสริฐ (2562) ได้ศึกษาการใช้ รูปแบบการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP Model) ในการ ประเมินโครงการฝึกอาชีพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร โดยมีการวัด ประเมินผลตามสมรรถนะของโครงการใน 4 ด้าน ได้แก่ บริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต ผลการวิจัยพบว่า ทุกองค์ประกอบ อยู่ในระดับ “ดีมาก” โดยเฉพาะด้านกระบวนการ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างสถานศึกษา และสถานประกอบการ ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านสมรรถนะอาชีพสูงขึ้น และสถานประกอบการมีความพึงพอใจต่อ คุณภาพของผู้ฝึกงานในระดับสูง

ภัทรวดี ชูศรี (2564) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนในระบบทวิภาคีเพื่อเสริมสมรรถนะ อาชีพของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบที่เน้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานจริง (Work-integrated Learning) และการประเมินผลตามสมรรถนะ (Competency-based Evaluation) ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการคิด วิเคราะห์และการแก้ปัญหาในสถานประกอบการดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กนกวรรณ แก้วมณี (2563) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการระหว่างสถานศึกษาและสถาน ประกอบการในวิทยาลัยเทคนิค พบว่า การมีส่วนร่วมของครูนิเทศและครูฝึกในสถานประกอบการมีผลโดยตรงต่อ ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การฝึกอาชีพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสภาพงานจริงมากขึ้น และสามารถพัฒนาทักษะ เฉพาะทางได้ดีกว่าการฝึกในระยะสั้น

“เรียนดี มีคุณธรรม”

วราพร บัวทอง (2565) ได้ทำการประเมินประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ในระบบทวิภาคี โดยใช้กรอบการประเมินแบบซีปปี้ (CIPP Model) ผลการวิจัยพบว่า ด้านบริบทและกระบวนการมีระดับความสำเร็จสูงสุด เนื่องจากสถานศึกษามีการวางแผนร่วมกับสถานประกอบการอย่างเป็นระบบ ขณะที่ด้านผลผลิตพบว่าผู้เรียนมีอัตราการได้งานทำหลังจบการศึกษาเกินร้อยละ 85 แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องระหว่างการเรียนรู้กับความต้องการของตลาดแรงงาน

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน (2567) ได้จัดทำรายงานการดำเนินงานของรูปแบบ DVE-BSPTC ซึ่งเป็นนวัตกรรมจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีที่พัฒนาโดยสถาบันเอง ผลการติดตามพบว่า การดำเนินงานตามขั้นตอนของรูปแบบ DVE-BSPTC มีความสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) และตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานในพื้นที่ได้จริง ผู้เรียนมีสมรรถนะวิชาชีพเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะด้านทักษะเทคนิคและเจตคติในการทำงาน สถานประกอบการให้คะแนนความพึงพอใจโดยรวมในระดับ “ดีมาก” และมีแนวโน้มขยายความร่วมมือในปีต่อไป

นิพนธ์ กาญจนกุล (2566) ศึกษาการประเมินหลักสูตรฐานสมรรถนะของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระบบทวิภาคี โดยใช้ CIPP Model พบว่า การมีส่วนร่วมของสถานประกอบการในการออกแบบหลักสูตร (Input) และการติดตามผลการฝึกงาน (Process) เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพของผลผลิต (Product) โดยเฉพาะด้านความพึงพอใจของนายจ้างและอัตราการจ้างงานต่อเนื่องหลังจบการศึกษา

พรทิพา ธนาวุฒิ (2565) ได้ทำการศึกษาผลของการประเมินแบบ CIPP ที่ประยุกต์ใช้ในโครงการฝึกอาชีพนักศึกษาอาชีวะจังหวัดนครปฐม พบว่าการประเมินที่ดำเนินอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบโครงการช่วยให้ผู้บริหารสามารถใช้ข้อมูลตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ได้ทันเวลา ทำให้เกิดการพัฒนาโครงการในรอบถัดไปอย่างมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

Stufflebeam (1971) ได้พัฒนาแนวคิดการประเมินแบบ CIPP Evaluation Model ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการประเมินเชิงระบบในปัจจุบัน โดยเน้นการใช้ข้อมูลที่ถูกต้องในทุกขั้นตอนเพื่อการตัดสินใจและปรับปรุงคุณภาพของโครงการ ถือเป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิด “Evaluation for Decision-making” ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในงานประเมินทางการศึกษาและการบริหาร

Stufflebeam & Shinkfield (2007) ได้ขยายขอบเขตการประยุกต์ใช้ CIPP Model ในงานประเมินเชิงนโยบายและหลักสูตร พบว่ารูปแบบนี้สามารถใช้ประเมินได้ทั้งโครงการระยะสั้นและระยะยาว โดยเฉพาะในระบบอาชีวศึกษา ซึ่งต้องการข้อมูลที่สะท้อนความสัมพันธ์ระหว่าง “การดำเนินงานจริง” กับ “ผลลัพธ์ต่อผู้เรียนและตลาดแรงงาน” ได้อย่างชัดเจน

Gullickson (2015) ได้ประยุกต์ใช้ CIPP Model ในการประเมินโครงการฝึกอาชีพในสหรัฐอเมริกา ผลการประเมินพบว่า การใช้โมเดลนี้ช่วยระบุจุดบกพร่องด้านการบริหารจัดการและช่วยพัฒนาเครื่องมือการ

ประเมินผลสมรรถนะของผู้เรียนได้ตรงตามมาตรฐานอุตสาหกรรม ส่งผลให้เกิดการยกระดับคุณภาพแรงงานระดับช่างเทคนิคอย่างต่อเนื่อง

Hwang & Kim (2019) ศึกษาการประเมินโครงการฝึกงานของนักเรียนอาชีวศึกษาในประเทศเกาหลีใต้ โดยใช้กรอบ CIPP Model เป็นแนวคิดหลัก ผลการวิจัยพบว่า การฝึกอาชีพแบบบูรณาการในสถานประกอบการ ช่วยเพิ่มความพร้อมในการทำงานของผู้เรียน และอัตราการได้งานทำหลังจบหลักสูตรสูงถึงร้อยละ 82 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบทวิภาคีที่ได้รับการติดตามและประเมินอย่างเป็นระบบ มีผลโดยตรงต่อคุณภาพของบัณฑิตสายอาชีพ

European Centre for the Development of Vocational Training (CEDEFOP, 2020) รายงานการประเมินผลโครงการฝึกอาชีพในประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป โดยใช้ CIPP Model เป็นกรอบวิเคราะห์ พบว่าโครงการฝึกอาชีพที่มีการประเมินอย่างต่อเนื่องตามกรอบนี้ มีแนวโน้มประสบความสำเร็จสูงกว่าโครงการทั่วไป โดยเฉพาะในด้านการเชื่อมโยงระหว่างสถานศึกษา-สถานประกอบการ (Process) และผลลัพธ์ของผู้เรียน (Product) ที่สอดคล้องกับตลาดแรงงาน

OECD (2021) ได้จัดทำรายงานการติดตามคุณภาพการศึกษาสายอาชีพในประเทศสมาชิก โดยพบว่า การใช้การประเมินแบบ CIPP เป็นเครื่องมือกลางในการกำหนดนโยบาย (Policy Framework) ช่วยให้แต่ละประเทศสามารถพัฒนาโครงการอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับบริบทเศรษฐกิจและความต้องการของตลาดแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพ

UNESCO-UNEVOC (2022) ได้เผยแพร่รายงาน “Re-thinking TVET Evaluation” ที่เสนอให้ใช้ CIPP Model เป็นกรอบการประเมินโครงการอาชีวศึกษาในประเทศกำลังพัฒนา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการพัฒนาสมรรถนะของแรงงาน โดยเน้นว่าการประเมินควรคำนึงถึงความเท่าเทียมทางโอกาส (Equity) และความยั่งยืน (Sustainability) ร่วมด้วย

สรุปสาระสำคัญจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่า

1. CIPP Model เป็นกรอบการประเมินที่มีประสิทธิภาพสูง เนื่องจากครอบคลุมตั้งแต่การประเมินบริบท (Context) ไปจนถึงผลผลิต (Product) ทำให้ได้ข้อมูลครบถ้วนสำหรับการปรับปรุงโครงการอย่างเป็นระบบ
2. การใช้ CIPP Model ในงานอาชีวศึกษา เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง เพราะสามารถประเมินทั้ง “คุณภาพของการจัดการเรียนรู้” และ “สมรรถนะของผู้เรียน” ได้ในเวลาเดียวกัน
3. งานวิจัยในประเทศ พบว่าการใช้ CIPP Model ในการประเมินระบบทวิภาคี ช่วยให้ผู้บริหารสถานศึกษาได้รับข้อมูลเชิงลึกเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาแผนการเรียนรู้ การนิเทศครู และการจัดการฝึกอาชีพให้มีคุณภาพมากขึ้น

“เรียนดี มีคุณธรรม”

4. งานวิจัยต่างประเทศ แสดงให้เห็นว่าการประเมินด้วย CIPP Model สนับสนุนการพัฒนาเชิงนโยบายของรัฐและสถาบันการศึกษา ช่วยให้ระบบอาชีวศึกษาเชื่อมโยงกับตลาดแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพ และเพิ่มอัตราการจ้างงานของผู้สำเร็จการศึกษา

สรุป งานวิจัยทั้งหมดชี้ให้เห็นว่า การติดตามและประเมินผลรูปแบบ DVE-BSPTC ของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน โดยใช้ CIPP Model เป็นแนวทางที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับแนวปฏิบัติทางวิชาการ ทั้งในด้านแนวคิดเชิงระบบและประสิทธิผลเชิงนโยบาย เพราะช่วยให้เห็นภาพรวมของคุณภาพการจัดการเรียนรู้ สมรรถนะของผู้เรียน และความสอดคล้องกับตลาดแรงงานได้อย่างชัดเจน อันจะนำไปสู่การพัฒนาอาชีวศึกษาไทยให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2565). รายงานสรุปนโยบายและทิศทางการจัดการอาชีวศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2565–2570. สืบค้นจาก <https://www.moe.go.th>

กระทรวงแรงงาน. (2567). ข้อมูลแนวโน้มความต้องการแรงงานของประเทศไทย ปี 2567. สืบค้นจาก <https://www.mol.go.th>

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2566). รายงานนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาอาชีวศึกษา พ.ศ. 2566–2570. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2561–2580. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561–2580). สืบค้นจาก <https://www.nesdc.go.th>

สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล (DEPA). (2566). รายงานแนวโน้มอาชีพและทักษะดิจิทัลในอนาคตของไทย. สืบค้นจาก <https://www.depa.or.th>

สุนันทา สังข์ประเสริฐ. (2562). การใช้รูปแบบ CIPP Model ในการประเมินโครงการฝึกอาชีพระบบทวิภาคีของสถานศึกษาอาชีวศึกษา. วารสารวิจัยและพัฒนาอาชีวศึกษา, 10(2), 45–56.

สุวิมล ว่องวาณิช. (2557). การวิจัยและการประเมินโครงการ: แนวคิดและการปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภัทรวิฑูรี ชูศรี. (2564). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนในระบบทวิภาคีเพื่อเสริมสมรรถนะอาชีพของนักศึกษา. วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม, 15(1), 89–102.

วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน. (2567). รายงานการดำเนินงานรูปแบบ DVE-BSPTC. ประจวบคีรีขันธ์: วิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน.

เครจซี่และ มอร์แกน (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 40) และการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

Stufflebeam, D. L., & Shinkfield, A. J. (2007). *Evaluation Theory, Models, and Applications*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.

“เรียนดี มีคุณธรรม”